

Сливенъ, тъй и за неговия проходъ, прѣзъ който дѣйстви-телно сж ставали нашествия отъ къмъ Дунава за Източна Тракия и Цариградъ.

Още при по-първитѣ операции на римскитѣ войски срѣщу аваритѣ, въ които полководецътъ Коменциулъ е дѣйстви-валъ подъ Балкана, а помощникитѣ му — надъ него, се видѣ, че Савуленъ Маналионъ или Савуленти Ка-налинъ визира Източния Балканъ (отъ Сливенъ до мо-рето). Както се каза, никой отъ старитѣ хроници слѣдъ Теофилакта Симоката не споменува вече това име. Даже Теофанъ, Анастасий и Кедринъ, които визиратъ сжщитѣ събития, замълчаватъ това име (Ср. Stritterius, I, 639). Отъ ученитѣ, които сж се опитали да посочатъ днешното му мѣсто сж Шафарикъ, Иречекъ и Хамеръ. Послѣдниятъ, изреждайки Хемскитѣ проходи за случая при турскитѣ по-бѣди срѣщу българитѣ въ 1388 г., натъква се на Саву-ленти Каналинъ и даже привежда поетичнитѣ излияния на Теофилакта Симоката и отождествява мѣстото му съ днешния Чалжкавакъ. Той даже твърди, че Чалжка-вакъ е потурчено име Савуленти Каналииъ!

Споредъ Шафарикъ, горнето име визира Nadir-Der- bent надъ Айтосъ (Slowan. Starozit., 1837, p. 574). Иречекъ, споменувайки само мимоходомъ това име, не го пунктоира изрично и пише, че Sabulenti Canales е Chortarea на Анна Комнена. (Die Heerstrasse, 146—7). (Въ цѣнния Wörterbuch на D-r Pape, Σαβουλέν Μανάλιον, или както казва той, по-късно Κανάλιу, „е мѣсто въ Ст.-Планина“! (Ort am Hämus).

Както ще се види, Сливенъ е славянска дума съ коренъ отъ глагола слѣвамъ (отъ туй че тукъ се сливатъ три рѣки). Когато за прѣвъ пжтъ въ историята градътъ се явява съ приблизително сжщинското си име (при Идризи, 1153 г.) то ни се прѣдава въ довольно прѣиначена форма: Стлифаносъ или Истлифносъ. Вече къмъ края на ца-рството ни, византийскитѣ хроници го пишатъ Стлив-носъ. Прѣзъ робството ни подъ турцитѣ името Сливенъ още по-различно фигурира въ източникитѣ: Селимниа, Ислиме, Исмила, Исливне, Сливно. Сливенъ, кол-кото и въ днешнитѣ си три четвърти да е градъ отъ на-чалото на робството ни подъ турцитѣ, сжществувалъ е съ